

PROGRAMUL ACTIVITATILOR DE COMEMORARE A MARELUI VIOLONIST SI DIRIJOR ION LUCA BANATEANU

DATA – 25.05.2013

ACTIVITATEA DESFASURATA

Simpozionul “Ion Luca Banateanu violonist si dirijor de renume national, fiu al Bozoviciului”, cu comunicările:

- Mara Timea Iancu , Copilaria si adolescenta,
- Gheorghe Fulga, Tineretea si consacrarea artistica,
- Stamate Iancu, Perioada de glorie a marelui artist 1950 - 1963, precum si interventii ale participantilor.

Audierea unor piese muzicale in interpretarea orchestrei “Carpati”, dirijata de Ion Luca Banateanu, realizata de catre dl Stamate Iancu.

La cimitir, dl Gheorghe Fulga a tinut un discurs de omagiere a marelui rapsod al cantecului popular banatean, iar preotii Ion Cherescu si Vasile Grecu-Baias, impreuna cu Corul Bisericii Ortodoxe din Bozovici, condus de d-na Claudia Cherescu, au oficiat slujba de pomenire. In finalul manifestatiei, dl prof. Prof. Virgil Moruz a interpretat cateva cantece din repertoriul lui Ion Luca Banatenu si au fost depuse coroane si jerbe de flori.

Comemorarea s-a incheiat cu o masa de pomenire, cu participarea invitatilor la eveniment,

COPILARIA SI ADOLESCENTA LUI ION LUCA BANATEANU, FIU AL BOZOVICIULUI , VIOLONIST SI DIRIJOR DE RENUME NATIONAL

La sfarsitul secolului XIX, toamna, in 12 noiembrie 1894, pe "ulita din vale", se naste al doilea copil al lui Simion Luca si al Chivei - Paraschiva, fiica gospodarului Nicolae din Lapusnicu Mare. In acea binecuvantata zi de 12 brumar, din anul domnului 1894, in casa lui tata Samu, toti traiau o mare bucurie, li se nascuse al doilea baiat.

Ionita, slujbas in administratia locala, om cu dare de mana, il boteaza pe Ion la biserica din localitate. Ion crescuse repede, cum repede crescuse si fratele mai mare, Samulica. Privindu-i din spate pe cei doi, imbracati la fel, nu-i puteai deosebi. Dar daca priveai din fata, nu-i puteai confunda. Samulica era blond cu ochii albastri, in timp ce Ion era brunet, cu ochii negri.

Amandoi fratii au crescut in muzica. In fiecare seara, in casa primasului Samu, sef de banda, lautarii din Bozovici, si nu numai, se intalneau pentru repetitii. Timpul a trecut repede si cei doi copii au inceput scoala. Aceasta era la cativa pasi de Biserica Ortodoxa Romana din Bozovici, o cladire veche, cu ziduri groase si nenumarate geamuri. Invatator era unul dintre cei doi preoti, Ioan Branzei, un om invatat, cu dragoste de copii si de sat, animat de profunde sentimente nationale. In acea vreme, sa nu uitam, Bozoviciul si intreg Banatul faceau parte din imperiul Austro-Ungar.

Samulica se descurca si nu prea cu invatatul literelor, adunarea si impartirea cifrelor, in vreme ce Ion, il uimea pe dascal, prinzand din mers tainele citirii si aritmeticii, ajungand in timp scurt primul elev din clasa. La orele de muzica si cor insa, Samulica se dovedea tot atat de talentat ca si Ion, uneori depasindu-l pe acesta. De cate ori mergea la scoala ca sa se intereseze de cei doi baieti ai sai, tata Samu auzea numai cuvinte de lauda la adresa lor. Totodata invatatorul recomanda tatalui lor sa le dea lectii particulare de muzica pentru ca acestia au un auz fin si un talent nativ. La insistenta nasului Ionita, cei doi copii iau ore de pian cu Richard Kvaceac, acesta angajandu-se sa plateasca jumatate din suma datorata profesorului. In scurt timp, Samu Junior si fratele sau Ion ajunsesera sa cante de la egal la egal cu tatal lor. Tata Samu insa nu-si dorea ca baietii lui sa-i urmeze profesia si vroia ca Ion sa se faca doctor de catane imparatesti, iar Samulica macelar, cu macelaria lui, asta ca sa le treaca dorul de carne de care nu erau niciodata satui.

Anii au trecut si Ion Luca si-a inceput anii de liceu in orasul cu trei ape si trei inchisori imperiale, Caransebes. In acest oras, Ion Luca urmeaza Liceul maghiar avand colegi de scoala pe Constantin Daicoviciu (viitor academician), Ion Goanta (viitor protopop), Matei Armas (viitor profesor, publicist, director de liceu) si Nicolae Domasnean (viitor profesor de limbi clasice si publicist). Mai tarziu, Nicolae Domasneanu, cu sorgintea din satul Petnic, spunea "...am fost coleg cu Luca la internatul liceului. Unii dintre colegi il apreciau, altii, poate cei mai multi, il pizmuiiau. In preajma examenelor, tezelor si extemporalelor anuntate, toceam pe rupte, cocotati in varful paturilor suprapuse. Luca habar nu avea, el preumblandu-se printre paturi, canta usurel la vioara, curgeau doinele in surdina, una din alta, in vreme ce noi toceam cu glas stins unii, altii erau tocilari cu glasul tare! El canta usurel si asculta cum turuiam noi. A doua zi, la examen, teza sau extemporal, Luca Ion care nu citise o iota, lua nota maxima! Acesta era Ion Luca, pentru mine era concurentul numarul unu la limbi clasice. Avea o inclinatie formidabila pentru limbi straine. El vorbea curent germana, maghiara si franceza... Era iubit pentru harul sau muzical. In jurul sau ne dadeam intalnire cu totii...".

Ion Luca fusese in anii de liceu un model de elev cand era vorba de muzica, limbi clasice si literatura universală. Un exemplu retinut de documentele epocii arata ca profesorul de limba si literatura maghiara il selectionase pentru concursul "Lajos Kosuth" cu putin inainte de declansarea primului razboi mondial. Elevul Ion Luca a tratat un subiect liber, "Tragedia omului" de Imre Madacs.

A luat premiul intai, doi ludovici de aur. Acest premiu i-a prins bine pentru ca de la Bozovici, de acasa, veneau din ce in ce mai putini bani, tatal sau, imbolnavindu-se, nu mai prea canta.

Atunci, la Budapesta, s-a petrecut un episod pe care Ion Luca il evoca de ori de cate ori avea ocazia. Dupa concurs si dupa festivitate, a doua zi, participantii au avut voie sa se plimbe prin oras. In tovarasia unui coleg maghiar, caransebesean, a hoinarit pe marile bulevarde, cascand ochii prin vitrinele magazinelor. La un moment dat, a auzit revarsandu-se pe usa unui local, muzica de coarde. Fiindu-le foame au intrat in local si s-au oprit la o masa din apropierea orchestrei. Colegul sau maghiar i-a spus sefului de orchestra ca Ion Luca canta frumos la vioara. Seful de orchestra i-a dat vioara si l-a poftit sa arate ce poate. Luca nu a asteptat sa fie poftit a doua oara. A luat vioara si a interpretat o suita de romante si alta de ceardasuri si frisceardasuri incat lumea din local s-a ridicat in picioare si a ovationat continuu, cerandu-i tanarului necunoscut sa mai cante ceva. Ion Luca, dupa ce a cantat romanta maghiara” Scrie mama despre satul cu cer albastru”, a interpretat o suita de doine banatene, ardelene, brauri si de doi, ca pe la Almaj, incat lumea aceea selecta, din acel local de lux, a ramas inmarmurita, abandonand lingura, furculita si cutitul, alaturi de farfuria plina de bunatati. In final, capelmaisterul l-a felicitat si sarutat pe frunte. Patronul localului le-a dat masa de pranz gratuit si a incercat sa-l induplece pe Luca sa ramana la Budapesta. Ion Luca, cu gandul la ai sai si la Valea Almajului, a refuzat politicos oferta patronului marelui restaurant.

Despre dubla isprava a elevului Ion Luca la Budapesta s-a auzit si la Caransebes. Primul auzise profesorul de muzica Franz Stebla si dupa felicitarile de rigoare, profesorul si-a invitat elevul sa faca parte din tanara orchestra simfonica. Ion Luca, elev in ultima clasa de liceu, nu a indraznit sa-si refuze profesorul de muzica, a acceptat sa cante la vioara a doua, apoi la violina si in cele din urma, la vioara intaia, ca prim solist. Incet, incet, Ion Luca reusise pana la majorat, sa descifreze tot ce se putea descifra din tainele muzicii, la vioara si pian. Intreg Caransebesul vorbea despre talentul iesit din comun al unui fecior de oameni saraci din Bozovici, prorocindu-i un viitor fericit.

PROFESOR,
FELICIA BOBA
LICEUL TEORETIC EFTIMIE MURGU
BOZOVICI

TINERETEA SI CONSACRAREA ARTISTICA A LUI ION LUCA BANATEANU

Anul 1914 il gaseste pe Ion Luca in ultimul an de liceu, pe care il absolve ca premiant in anul umator. In vara anului 1915 se pregatea sa infaptuiasca dorinta tatalui sau, sa urmeze medicina la Budapesta sau la Viena. Budapesta ii era mai draga, mai ales, ca aici dobandi-se doua mari succese. Acum avea in gand oferta patronului acelui local de lux, cu clientela selecta, mare iubitoare de muzica populara. Dar visul sau se spulbera odata cu data de 15.08.1915, cand capelmaistru, Simion Luca, tatal sau, a plecat din lumea celor drepti, la numai 50 de ani. In toamna aceluiasi an, recrutul Ion Simion Luca, este trimis pe front sa lupte pentru onoarea si gloria imperiului. In anul 1916, Regatul Romaniei declara razboi Imperiului AustroUngar, cu gandul de dezrobire a fratilor de peste munti. La data de 14 septembrie 1916, soldatul Luca Ion cade prizonier la armata romana si este dus intr-un lagar de prizonieri de langa Iasi. Conditii grele din lagar ii provoaca o exema de care scapa abia in toamna anului 1918, dupa ce a fost operat intr-un spital din Uzaciov (Polonia).

Este repatriat si ajunge la Bozovici. In acest rastimp, se integreaza in orchestra fratelui sau si canta la birtul lui Vitakh ori in satele almajene, la baluri, botezuri, nunti care se tineau aproape in fiecare duminica. In timpul liber, face dese plimbări prin centrul comunei natale, prin parc ori pe malul Minisului, de cele mai multe ori, alaturi de tanara Breica, fata de oameni sarmani, din "ulita de sus" a Bozoviciului. Aceste plimbări nu erau pe placul familiei, compusa din mama Chiva, fratele Samu si sora Maria. Breica nu era prea frumoasa, ar fi trecut ei peste acest neajuns, deranja cel mai mult faptul ca Breica era dintr-o familie simpla, fara carte si fara avere, aceasta fiind fiica vitrega a unui frizer. Tanarul Ion Luca pretuia la Breica cel mai mult sufletul ei, un suflet de floare de crin si simtea din adancul inimii lui tinere, ca numai alaturi de ea, va fi fericit. Mama Chiva a acceptat pana la urma aceasta relatie, dar cu o conditie, sa se casatoreasca cu ea dupa 7 ani, socotind ca in acest interval de timp Ion se va maturiza si va judeca altfel lucrurile. Intre timp s-au casatorit si fratele Samu si sora Maria si au facut partide bune, spre satisfactia mamei Chiva. Ion a cantat la nunta acestora cum nu se poate mai frumos. Breica nu luase parte la nici o nunta, desi fusese invitata de Ion si acceptata de mama Chiva. In anul 1919, la sfarsitul lunii aprilie, Armata Romana intra in comuna Bozovici, care de acum inainte, va fii o comuna a Romaniei.

In toamna anului 1919, Ion Luca pleaca la Bucuresti, capitala Romaniei Mari si se inscrie la Academia Comerciala. Aceasta a fost dorinta mamei sale, cat si sfatul unor fosti colegi din Almaj care erau studenti la aceeasi facultate. Timp de doi ani, cursurile si examenele la Academia Comerciala au decurs normal. Taxele erau mari si greu de acoperit. Baniii sositii de acasa erau putini, asa ca studentul Ion Luca suporta cheltuielile in mare parte. Un coleg de Academie ii face intrarea in casa magnatului Malaxa, care saptamanal organiza ceaiuri dansante in saloanele pe care le avea in diverse locuri ale Bucurestiului. Aici s-a imprietenit cu Traian Staicu, functionar la finante si student la Drept, cursuri fara frecventa, artist instrumentist la pian si vioara, dar nu de dimensiunea sa. Traian Staicu are meritul de a-l invata pe Ion sa cante la banjou. In anul 1921, renunta la Academia Comerciala si se inscrie la Facultatea de Drept, unde frecventa nu era obligatorie. In acelasi timp, canta in saloanele bucurestene si mai ales, la Scoala de dans "Simion si Achim".

Talentul sau il aduce in fata celui mai stralucit saxofonist al vremii, Ion Mirea, care il prefera ca prim violonist al orchestrei sale, desi in Bucuresti erau violonisti de renume, amintesc doar pe Grigoras Dinicu, Victor Predescu sau Ion Voicu. Cu aceasta orchestra a lui Ion Mirea, Ion Luca a facut un turneu in Egipt, la Alexandria, unde a cantat aproape cinci luni. Se intoarce la Bucuresti, cu bani frumoși si numeroase cadouri pentru cei dragi.

Renunta la facultate si isi face propria formatie muzicala "Trio Luca" din care, in afara de el, mai faceau parte Cornel Hugo - pian si Jean Bacui - mandolina. Cu aceasta formatie va incanta inimile

bucurestenilor circa cinci ani. In anul 1927, ia in chirie o casa, in str.Nicolae Filimon nr.16, apoi da o telegrama cu destinatia Mircea Breica, Bozovici, prin care o cheama la Bucuresti. Bani castigati ii asigurau un trai indestulat. Anii trec, se nasc cele doua fete: Livia si mai apoi, Chiva Paraschiva.

In ziua de 2 iulie 1932, se casatoreste cu Breica Mircea in Bucuresti, la primaria sectorului 4 verde, avand ca nasi pe Nicolae Trailovici, comisar de politie si Niculina Trailovici. Martori au fost cele doua domnisoare: Livia Luca si Paraschiva Luca de 8 si respectiv, 5 ani.

Renunta la formatia "Trio Luca" si impreuna cu clarinetistul Train Lascut Fagarasanul, formeaza orchestra "Carpati". In aceasta orchestra a cantat un timp si fratele sau Samulica. La 10 ianuarie 1943, a incheiat si casatoria religioasa la biserica Sf.Ilie din cartierul Grand. Un timp a cantat si la restaurantul Amicitia, avand ca solisti vocali pe Ioana Radu si Emil Gavris. Cam de atunci, consumatorii anonimi, iubitori de folclor, i-au dat apelativul de Banateanu, ca sa-l deosebeasca de naistul Fanica Luca.

Ion Luca Banateanu si orchestra sa au fost invitati la radio pentru acompaniament si inregistrari. A inregistrat cateva discuri de muzica populara la firma Colombia Records. Melodii din aceste discuri au fost reeditate in anul 1966, gratie interventiei lui Pavel Gaina din Bozovici, pe atunci activist cultural, la casa de discuri Electrecord, cu mentiunea pe coperta: Orchestra "Carpati", dirijor si solo vioara: Ion Luca Banateanu, text George Sbarcea.

Pe 4 aprilie 1944, un bombardament naprasnic, executat de aviatia anglo-americana, a provocat distrugerii mari la Gara de Nord, Podul Grant si Calea Grivitei. In strada Nicolae Filimon au fost aruncate mai multe bombe, una dintre ele explodand in apropierea casei in care locuia Ion Luca Banateanu. Suflul acestei bombe i-a facut casa nelocuabila. Nasul sau, comisarul Nicolae Trailovici l-a sfatuit sa paraseasca urgent capitala cu intreaga familie. Cu greu au ajuns la Orsova, si mai apoi la Iablanita. La gara, in Iablanita, i-a asteptat trasura brutarului Ghita Picaru, barbatul Mariei, sora lui Ion Luca. Cei 40 de kilometri, drum de tara cu gropi si pietre ascutite, au fost parcursi cu greu, in cele din urma au ajuns la Bozovici, unde au stat la casa fratelui sau, Samulica.

Un timp a cantat la birtul lui Vitakh, insa gandurile sale se indreptau spre localurile de lux. Prin verisorul sau, Mihai Craciun, ajunge sa cante la Caransebes, la restaurantul Pomul Verde.

Directorul Bancii din Oravita, Ion Baias, afla ca Ion Luca este la Caransebes si il invita sa cante la restaurantul Coroana, unde patron era un anume Stern. A fost tentat de aceasta oferta pentru ca fiica sa cea mare era eleva in ultimul an de liceu, tocmai la Oravita. Restaurantul Coroana era in fiecare seara arhiplin, acest lucru datorandu-se lui Ion Luca Banateanu.

In februarie 1947, sustine un mare concert in Oravita in prezenta prefectului si a oamenilor sai. Dupa masa protocolara, se intoarce acasa in ulicioara Valea Aurului, unde a primit o scrisoare recomandata din partea pianistului Virgil Bageac din Bucuresti. Lectura scrisoarea lui Bageac. Acesta ii propunea intoarcerea la Bucuresti.

GHEORGHE FULGA

PERIOADA DE GLORIE A MARELUI ARTIST 1950 - 1963

Ion Luca Banateanu, in anul 1947, este chemat la Bucuresti de pianistul Virgil Bageac. De fapt, aceasta fusese dorinta primului ministru, Dr. Petru Groza, care il pretuia foarte mult pe marele artist. Totodata i se asigura si o locuinta pe strada Petru Maior, nr.5. In aceasta perioada, canta la localul Zisu si la orchestra Barbu Lautaru, unde a fost prim violonist si dirijor. La 30 decembrie 1949, Dr.Petru Groza il roaga sa treaca urgent la infiintarea unei orchestre de muzica populara la radiodifuziunea romana. Maestrul a alergat prin tot Banatul. Pe la Herculane, Mehadia, Resita, Caransebes, cautandu-si cei mai buni instrumentisti care sa cante nu dupa ureche, ci dupa note.

Anul 1950 marcheaza debutul orchestrei de muzica populara a Radiodifuziunii Romane avandu-l pe Ion Luca Banateanu ctitor, dirijor si prim violonist.

Publicul romanesc, cunoscator de cantec popular autentic, cauta cu ardoare postul de radio Bucuresti, unde rasuna muzica populara romaneasca adevarata. Era o mare satisfactie pentru marele muzician cand se stia auzit in intreaga Romania, interpretand la vioara: "Doina lui Barca", "Doina din Ardeal", "Braul bozovicienilor", "De doi al rudarenilor", si nu in cele din urma, capodopera sa, "Balada Gosnei".

In perioada 1950 - 1958, cat a dirijat aceasta orchestra, Ion Luca Banateanu s-a dovedit a fi un apostol al muzicii populare romanesti autentice. Munca este rasplatita si primeste o noua locuinta, pe strada Garibaldi, nr.4, in peisajul splendid din cartierul Floreasca. In aceasta perioada s-au ivit si primele neazuri pricinuite de noul instructor de partid, tovarasul Mauriciu. Acesta, verificand lista cu angajatii Radiodifuziunii Romane, observase ca Ion Luca Banateanu avea o munca de raspundere si nu era membru de partid si nici nu cerea adeziunea de intrare in acesta. Pe aceste considerente a inceput sa-i caute neajunsuri in activitate si daca nu avea, sa i le fabrice. Marele activist atotstiutor, incerca sa-i predea marelui dirijor lectii de vioara si de dirijat orchestra, cum sa tina in mana arcusul si cum sa miste bagheta. Mai mult, Mauriciu convocase comitetul de partid si in plen, criticase activitatea artistului, spunandu-i ca este incapabil sa-si alcatuiasca un repertoriu adecvat. Fire demna si mandra, marele artist i-a replicat (citez din cartea domnului Nicolae Danciu Petniceanu "Orfeu s-a nascut in Banat") - Domnule Moricsz Vesler! Eu nu mi-am schimbat numele asa cum ti l-ai schimbat dumneata, din Moricsz in Mauriciu. Te cunosc de pe Lipscani, de cand aveai pravalia cu papiote si mosoare de ata si faceai negustorie. Eu m-am nascut cu lauta in mana si nu ma inveti dumneata cum sa cant si ce sa cant! Va salut! - Te dau afara. - Plec singur, Moricsz."

Noaptea ce a urmat a fost un cosmar pentru marele artist, a facut un accident vascular cerebral, avand ca urmare o pareza pe partea stanga. Suporta o perioada indelungata un tratament adecvat, fiind obligat sa stea multe zile la pat. Despre cele intamplate si mai ales, despre dialogul intre cei doi se auzise pana sus, cel mai suparat fiind Dr.Petru Groza care tinea foarte mult la marele artist. Ca sa scape de acest activist, conform metodei staliniste, l-a promovat director la Opera Romana din Bucuresti. Incet, incet, urmand tratamentul prescris, Ion Luca Banateanu si-a revenit. Putea sa-si miste piciorul, mana, dar nu mai putea tine cu mana stanga gatul de lebada al viorii. Si-a reluat slujba la Radio Bucuresti, insa doar aceea de dirijor al orchestrei de muzica populara.

A continuat sa se ocupe cu placere de educarea muzicala a soldatului din "constructii", Marcel Budala, cantaret de muzica populara la acordeon. Al doilea elev al sau a fost Petrica Vasile, instrumentist la saxofon. Atat Marcel Budala, cat si Petrica Vasile, vor fi laureati ai Festivalului Mondial al Tineretului si Studentilor din 1953 si vor urca pe podiumul cel mai inalt.

Ion Luca Banateanu si-a continuat activitatea artistica la radio si in diverse turnee prin tara. In concedii se ducea la Bozoviciul sau drag, se plimba pe centru, dar si pe cele doua ulite ale

copilariei, cea din vale si cea din deal. Tragea cand la fratele Samu, cand la sora Maria.

Pentru merite deosebite pe taram muzical, in anul 1955, i s-a conferit titlul de artist emerit al R.P.R. De asemenea, a fost decorat cu "Ordinul Muncii", clasa a III-a. In toamna anului 1958, s-a pensionat, dar nu a putut sta departe de muzica. Impreuna cu Nelu Stan, a armonizat diferite piese muzicale pe instrumente pentru Orchestra Radiodifuziunii Romane. In zilele frumoase, o lua pe nepoata Daniela de mana si iese la plimbare prin Floreasca, prin fata casei si pe strazile ce purtau mai toate nume de compozitori celebri.

Dupa amiezile, cand nu iese cu Daniela la plimbare prin parc, intre orele 17.00 – 19.00, primea vizita violonistului Nelu Stan. Acesta avea trei inregistrari de "aur" in radio Bucuresti: "Posovaica de la Bozovici", "De doi din Almaj" si "Braul banatean". Perlele se realizasera sub bagheta dirijorului Ion Luca Banateanu.

In luna aprilie 1963, o luna calduroasa si fascinant de frumoasa, s-a dus pentru ultima oara la Bozovici. Impreuna cu sotia, au luat avionul pana la Timisoara, si de acolo au venit cu RATA (cu autobuzul). La autogara, l-au intampinat fratele Samu, sora Miti si o multime de nepoti. De data aceasta, au stat la Bozovici mai mult ca de obicei. Iesea zi de zi din casa, insotit de un nepot de frate, de un nepot de sora sau de var care se ofereau benevol sa-i tina companie, bucuros ca se plimba cu marele artist. Plimbarile artistului se sfarseau, de obicei, la gradina de vara 23 August din centru. Deseori, in compania sa, se aflau Nicolae Luca, Mihai Dragomir (zis Milan) si Dumitru Luca (zis Mita), prezent astazi alaturi de noi. La aceasta gradina, l-a rugat pe fratele sau sa-i cante "Moartea bate la usa", de Bethoven. Rugaminta era ca o proba de incercare, Samu stie sau nu, sa cante melodia, si Samu a cantat-o extraordinar de frumos, din ochi curgandu-i lacrimi.

Bolnav, se intoarce la Bucuresti si cade la pat. Pe 7 mai 1963, se simte foarte rau si roaga familia sa cheme preotul si pe Nelu Stan. A venit intr-un suflet parintele Ursuleanu din Floreasca, a venit si Nelu Stan, pe care maestrul il socotea ca pe un fiu. In prezenta celor doi si a familiei, a decedat. Ultima lui dorinta a fost sa fie ingropat in Bozoviciul sau drag, alaturi de parintii sai. In aceea zi, Radio Bucuresti 1, a difuzat doinele: "Gherghina, Gherghina" si "Balada Gosnei" ca ultim omagiu adus marelui artist. Melita Apostol, director general in Radiodifuziunea Romana, sotia lui Gheorghe Apostol, al doilea om in puterea politica din Romania acelor ani, a pus la dispozitie o masina pentru deplasarea la Bozovici, potrivit dorintei artistului, pe cand acesta fusese in viata, desi ministrul culturii oferise familiei sansa ca decedatul sa fie inmormantat in cimitirul Belu, pe Aleea artistilor. Masina a ajuns la Bozovici si a fost intampinata de sute de almajeni cerniti. Initial, masina a oprit la unul dintre nepotii sai. Constanta Craciun, ministrul culturii, a dat dispozitii ca, trupul neinsufletit al maestrului, sa fie depus la Casa Nationala din Bozovici si inmormantat cu onorurile cele mai inalte. Timp de trei zile si trei nopti, oamenii au vegheat si si-au luat rams bun de la violonistul si folcloristul Ion Luca, compozitor si ctitor de orchestra de muzica populara romaneasca. In a treia zi, sicriul cu corpul neinsufletit al artistului, a fost coborat in pamantul natal, in cimitirul din Bozovici. Serviciul divin a fost facut de colegul sau de liceu, protopopul Ioan Goanta. Raspunsurile au fost date de un sobor de 18 preoti si de corul Bisericii Ortodoxe Romane din localitate, dirijat de invatatorul Ion Ciocu.

Ion Luca Banateanu isi duce somnul de veci alaturi de parinti, in pamantul Bozoviciului pe care l-a iubit atat de mult.

In incheiere, doresc sa multumesc ficelilor marelui artist, nepoatei sale, care ne-au pus la dispozitie fotografii si documente ale lui Ion Luca Banateanu. De asemenea, multumesc dlui Nicolae Danciu Petniceanu care, prin cartea sa "Orfeu s-a nascut in Banat" ne-a ajutat sa facem acest simpozion.

Daca Orfeu a fost zeul muzicii la greci, la noi in Banat, "zeul muzicii" va ramane intotdeauna Ion Luca Banateanu.

STAMATE IANCU